

แสงสว่าง... จากทางที่มืดมิด

“จันดี รัชชนะ” ชื่อที่ฉันได้ยินบ่อยครั้งจากคำบอกเล่าของเจ้าหน้าที่งานสังคมสงเคราะห์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเจ็บป่วยยากดีมีจน หรือแม้กระทั่งปัญหาชีวิต หากจะบอกว่าเธอคนนี้ใช้ชีวิตที่โรงพยาบาลรามาธิบดีเหมือนบ้านหลังที่ 2 ก็คงไม่ผิด เพราะกว่า 10 ปีมาแล้ว ที่จันดีต้องตื่นตื่นไปกลับกรุงเทพฯ - อุทัยธานี เพื่อพาลูกสาวพิการที่ป่วยหนัก เข้า ๆ ออก ๆ โรงพยาบาลอยู่เป็นประจำ... ไม่คิดว่าวันนี้ฉันจะมีโอกาสได้มานั่งพูดคุยกับหญิงแกร่งคนนี้ตัวเป็น ๆ ผู้หญิง... ที่เป็นเหมือน “ฮีโร่” ของทุกคนในครอบครัวเลยก็ว่าได้

กว่า 3 ชั่วโมงจากกรุงเทพฯ ถึงบ้านเกิดของจันดีที่จังหวัดอุทัยธานี ในที่สุดรถก็พาพวกเรามาหยุดที่หน้าบ้านหลังเล็กๆ หลังหนึ่งที่ตั้งอยู่บนเนินเขา ไม่นานมีหญิงวัยกลางคน รูปร่างสันทัด แจ่มประตุมาด้อนรับด้วยท่าทีที่ดูเป็นกันเอง เจ้าหน้าที่ที่ไปด้วยแนะนำให้ฉันรู้จักจันดีอย่างเป็นทางการอีกครั้ง ... จันดีในวัยเฉียด 60 ปี ใบหน้ามีริ้วรอยขึ้นตามวัย แต่ร่างกายกลับยังดูกระฉับกระเฉงเหมือนสาว ๆ รอยยิ้มบนหน้าเธอ ทำให้ฉันอ่อนใจอย่างบอกไม่ถูก มองลอดผ่านประตูบ้านเข้าไป สังเกตเห็นเด็กผู้หญิงนอนอยู่บนพื้นปูนกลางบ้าน จันดีพยายามตะโกนพูดคุยกับเธอ แต่ก็ไม่มีเพียงเสียงอ้อแอ้ๆ จากเด็กผู้หญิงตอบรับมาเท่านั้น ... ไม่ผิดจากที่ฉันคิดไว้ เพราะเด็กผู้หญิงที่นอนอยู่กลางบ้าน คือ “น้องน้ำผึ้ง” เด็กที่จันดีพบในถูงขยะสีดำใบใหญ่ ที่มีคนเอามาทิ้งไว้ในตัวอำเภอเมื่อ 16 ปีก่อน ด้วยสัญชาตญาณในตอนนั้น จันดีเรียกแทนตัวเองว่า “แม่” ตั้งแต่นั้นแรกที่พบน้ำผึ้ง ด้วยอารมณ์สงสารปนเวทนา จันดีตัดสินใจอุ้มน้ำผึ้งกลับมาเลี้ยงดูต่อที่บ้าน

แต่ด้วยฐานะของครอบครัวที่ยากจน จันดีจำต้องหอบน้ำผึ้งในวัยแบเบาะ เข้ามาหางานทำในเมืองหลวง สุดท้ายเธอได้งานทำในไซต์ก่อสร้าง โดยอาศัยที่ทำงานเป็นที่นอนให้เธอกับลูกด้วย ... เวลาผ่านไปจะครบปี แต่น้ำผึ้งกลับไม่มีที่ท่าว่าจะคลานหรือเริ่มพลิกตัวเหมือนเด็กคนอื่น ๆ จันดีเริ่มกระวนกระวายใจ เห็นหน้าลูกที่ไร ก็มีความเจ็บปวดเกิดขึ้นมาในใจทุกที

“ไปโรงพยาบาลรามาฯสิ ลูกแก็จะเป็นหรือตายหมอเขาบอกได้เลย ” คำพูดจากเพื่อนคนงาน ทำให้เธอกระเสือกกระสนหาหนทางพำน้ำผึ้งมาให้ถึงมือหมอที่โรงพยาบาลรามาธิบดีโดยเร็วที่สุด ไม่นานก็ทำให้ทราบว่าการพัฒนาการทางสติปัญญาช้า ช้าเต็มด้วยอาการประหลาดที่ไม่สามารถเคี้ยวหรือกลืนอาหารได้ ความทุกข์ใจของจันดีไม่ได้มีแค่ความพะวงเกี่ยวกับอาการป่วยของน้ำผึ้ง แต่ยังมียอดเงินค่ารักษาพยาบาลในแต่ละครั้ง ที่ทำให้จันดีต้องกุมขมับลำพังคนหาเข้ากินค่าอย่างจันดี ก็แทบจะเลี้ยงสองชีวิตไม่ได้ งานสังคมสงเคราะห์จึงยื่นมือช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาลลูกเธอ จันดีบอกว่าเธอรู้มาตลอดว่าเงินที่ช่วยเหลือเธอและลูกทุกวันนี้ มาจากน้ำใจของ “ผู้ให้” ที่บริจาคเงินช่วยเหลือผ่านมูลนิธิรามาธิบดีฯ...

เล่าจบ จันดีหันหน้ามาทางฉัน พร้อมกับพูดด้วยสีหน้าจริงจังว่า “เพราะฉะนั้นฉันจึงใช้เงินทุกบาททุกสตางค์รักษาลูกฉันให้คุ้มค่าที่สุด”

ปลายปี 2549 จันดีทราบข่าวว่าแม่ของเธอป่วยเป็น อัมพฤกษ์กะทันหัน จึงตัดสินใจพาน้ำผึ้งเดินทางกลับจังหวัด อุทัยธานี เพื่อกลับมาดูแลแม่บังเกิดเกล้า ในตอนนั้นภาระ ทุกอย่างตกอยู่ที่จันดี ในฐานะที่ต้องเป็นที่พึ่งพิงให้แม่และ ลูกสาวพิการ ที่ไม่มีเรี่ยวแรงแม่แต่จะช่วยตนเองได้ แต่แล้ว ก็เหมือนชะตากรรมซ้ำเติม ที่ดินที่จันดีเก็บเงินผ่อนมานับ 10 ปี กลับไม่ใช่เธอที่เป็นเจ้าของ จันดีและครอบครัวกลายเป็น คนไร้ที่อยู่เพียงชั่วข้ามคืน! จันดีตระเวนขอความช่วยเหลือ จากหลายหน่วยงานเป็นเวลาหลายเดือน ในที่สุด... จันดี ได้รับข่าวดีที่สุดในชีวิต เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 พระราชทานที่ดินขนาด 57 ตารางวา เพื่อเป็นที่อยู่อาศัยและที่ทำกิน เหตุการณ์ในครั้งนั้น พลิกฟื้นชะตากรรม ที่แร้นแค้นของจันดีและครอบครัว ให้เหมือนได้ชีวิตใหม่ กลับคืนมาอีกครั้ง “ชีวิตใหม่” ของครอบครัวจันดีคือสิ่งที่ฉัน กำลังเห็นอยู่ตรงหน้า...บ้านหลังเล็กๆที่จันดีเล่าว่าเธอบรรจุ ดอกประดู่แต่ละตัวด้วยตัวเอง รอบบ้านที่แต่ก่อนเป็นดินแดง ตอนนีกลับเขียวชอุ่มไปด้วยแปลงผักและผลไม้หลากหลาย ชนิด หลังบ้านก่ออิฐเตี้ยๆเป็นบ่อเลี้ยงปลาหลากหลายสิบตัว ถัดไปเป็นรั้วไม้ไผ่ทรงสี่เหลี่ยมที่เอาไว้เลี้ยงเป็ด ไก่ เกือบ 20 ชีวิต ...

ทุกวันนี้จันดีและครอบครัวมีกินมีใช้จากสิ่งที่หาได้ภายใน ไร่บ้าน เงินพอเหลือเก็บเป็นค่ารถพาน้ำผึ้งไปหาหมอที่ ตัวอำเภอ เหนือสิ่งอื่นใด คือช่วงเวลาแห่งความสุขที่ทุกคน ในครอบครัวได้อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา “คนอื่นอาจจะมอง ว่าฉันยังลำบาก แต่เท่านี้ก็น่าจะ “พอเพียง” กับชีวิตฉัน ตามคำที่พ่อหลวงเคยสอนเอาไว้แล้วล่ะ” จันดีกล่าว

คำว่าให้...ไม่สิ้นสุด

ขอเชิญร่วมบริจาคสมทบทุนโครงการเพื่อผู้ป่วยยากไร้

โอนเงินเข้าบัญชีออมทรัพย์ ชื่อบัญชี มูลนิธิรามาริบัติ (โครงการเพื่อผู้ป่วยยากไร้)

ธ.ไทยพาณิชย์ บัญชีออมทรัพย์ สาขารามาริบัติ
เลขที่ 026-4-26671-5

ธ.กรุงเทพ บัญชีออมทรัพย์ สาขาศูนย์การแพทย์สมเด็จพระเทพรัตน์ (รพ.รามาริบัติ)
เลขที่ 090-7-00123-4

ธ.กสิกรไทย บัญชีออมทรัพย์ สาขาศูนย์การแพทย์สมเด็จพระเทพรัตน์ (รพ.รามาริบัติ)
เลขที่ 879-2-00448-3

สอบถามข้อมูล
0-2201-1111
www.ramafoundation.or.th
f RAMAGIVESHOP t RAMAFUNDATION

มูลนิธิรามาริบัติ